

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Második könyv

Az
elveszett
Herondale

*finep
selection*

CASSANDRA CLARE
ROBIN WASSERMAN

CASSANDRA CLARE,
ROBIN WASSERMAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Második könyv

Az elveszett Herondale

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Nem is olyan régen Simon Lewisnak még meggyőződése volt, hogy a testnevelő tanárok egytől egyig démonok, akik valamelyik pokoli dimenzióból szöktek meg, és a koordinálatlan mozgású diákok gyötrelmeiből táplálkoznak.

Nem is sejtette, hogy majdnem telibe talált.

Az Árnyvadász Akadémián persze nem tartottak testnevelés-órákat, vagyis nem igazán. Az edző, Delaney Scarsbury egyáltalán nem démon volt, hanem árnyvadász, de feltehetőleg ideális szombat esti kikapcsolódásnak tartotta, ha egy pokolbéli szörnyeteg fejét haraphatja le – Simon ezeket az apróságokat részletkérdéseknek tekintette.

– Lewis! – kiáltotta Scarsbury. Megállt a hason fekvő Simon fölött, aki minden akaraterejét összeszedve igyekezett még egy fekvőtámaszt kipréselni magából. – Mire vársz? Gravírozott meghívóra?

Scarsbury combjai felértek két fatörzssel, és a bicepsz mérete sem volt kevésbé lehangelő. Ez legalább valóban komoly különbségnek

bizonyult az árnyvadász és Simon mondén tesitanárai között, akik közül a legtöbben valószínűleg egy zacskó csipszet sem tudtak volna kinyomni. Továbbá egyetlen mondén tesitanár sem kötötte be kalózok módjára a fél szemét vagy hordott magánál vésett rúnákkal teli, angyalok által megáldott kardot.

Ami azonban a lényegét illeti, Scarsbury éppen ugyanolyan volt.

– Figyeljétek Lewist! – kiáltotta oda az osztály többi tagjának, miközben Simon reszketegen kinyomta magát, minden erejével arra koncentrálni, nehogy hasra vágódjon a porban. Aztán megint. – A mi hőszünknek még a végén sikerül legyőznie a gonosz spagettikarjait!

Még jó, hogy csak egyetlen ember nevetett. Simon a kuncogásáról egyből felismerte Jon Cartwrightot, aki egy előkelő árnyvadászcsalád legidősebb fia volt (és ezzel előszeretettel dicsekedett is).

Jon szentül hitt benne, hogy nagy embernek született, és láthatólag bosszantotta, hogy Simon, a balfék mondén előbb ért célba. Még akkor is, ha csak alig valamire emlékezett az egészből. Persze Jon volt az, aki először kezdte el „a mi hőszünk”-nek nevezni Simont. És mint minden gonosz tesitanár, Scarsbury is készséggel követte a népszerű izomagy példáját.

Az Árnyvadász Akadémiának két futópályája volt. Az egyiket árnyvadász diákok részére tartották fenn, akik ebben a világban nőttek fel, és a vérük a démonok elleni harcra predesztinálta őket, a másikat pedig tehetségtelen, a megfelelő géneket teljes

mértékben nélkülöző mondénok számára, akik zihálva igyekeztek tartani a tempót.

A két társaság a napja java részét külön töltötte. A mondénok a harcművészetek alapjait tanulták, és részletekbe menően megismerkedtek a nephilimek törvényeivel, az árnyvadászok ellenben a magasabb szintű ismeretekre koncentráltak: dobócsillagokkal zsonglőrködtek, a cthulhu nyelvet tanulták, és a visszataszító felsőbbrendűség meg ki tudja még, mi más rúnáit rajzolták magukra. (Simon továbbra is abban reménykedett, hogy az árnyvadász használati utasításban valahol rátalál a vulkáni halálfogás titkára. Végül is az oktatóik folyton ugyanazt ismételték: minden történet igaz.)

Reggelente azért mindenki együtt kezdett. A legtapasztaltabb és a legtapasztalatlanabb diákok napkeltekor közösen töltöttek el egy gyötrelmes órát erősítéssel. *De legalább a fekvőtámaszokat együtt csináljuk*, gondolta Simon, miközben makacs bicepszé megtagadta az engedelmességet.

Amikor otthon bejelentette, hogy katonai akadémiára készül, mert keményebb akar lenni, az anyja furcsán nézett rá. (Anynyira azért nem furcsán, mintha Simon azt jelentette volna be, hogy egy démonvadász-iskolába jelentkezik, ahol végül inni fog a Végzet Kelyhéből, felemelkedik az árnyvadászok közé, és talán még a Pokol egy környékbeli dimenziójában elvesztett emlékeit is visszakaphatja. De majdnem.) A pillantás azt sugallta: *Az én fiam, Simon Lewis egy olyan helyre készül, ahol száz fekvőtámaszt kell lenyomni reggeli előtt?*

A fiú ezt részben onnan tudta, hogy jól tudott olvasni az anyja arcából, de onnan is, hogy amikor a nő végül megint szóhoz jutott, azt mondta:

– Az én fiam, Simon Lewis egy olyan helyre készül, ahol száz fekvőtámaszt kell lenyomni reggeli előtt?

Azán ugratni próbálván Simont, megkérdezte, hogy valami ördögi lény szállta-e meg, mire a fiú erőltetetten felnevetett, és kivételesen igyekezett nem törődni az emlékfoslányokkal az előző életéből; a valódi életéből. Abból, amelyikben vámpírrá lett, az anyja szörnyetegnek nevezte, és kizárta a házból. Simon néha úgy érezte, bármit megtenne, hogy visszaszerezze az elvesztett emlékeit, de időről időre felmerült benne, hogy talán jobban jár, ha bizonyos dolgok végleg feledésbe merülnek.

Scarsbury többet követelt, mint bármelyik kiképző őrmester, és minden reggel kétszáz fekvőtámaszt csináltatott... Viszont legalább annyit megengedett, hogy előbb reggelizzenek.

A fekvőtámaszok után jöttek a körök. A körök után jöttek a sprintek. És a sprintek után...

– Csak utánad, hős! – vigyorgott Jon, és előreengedte Simont a mászófalon. – Ha adunk neked egy kis előnyt, talán nem kell annyit várnunk, hogy utolérj bennünket.

Simon túl fáradt volt hozzá, hogy visszavágjon. Ahhoz pedig végképp túl fáradt volt, hogy felkapaszkodjon a falra az egymástól lehetetlenül távol elhelyezett fogódzók után tapogatva. Egy-két méternyit felmászott, de aztán megállt, hogy pihentesse hevesen

tiltakozó izmait. A többi diák sorra elhaladt mellette, egyikükön sem látszott, hogy ki lenne fogyva a szuszából.

– Legyél hős, Simon! – mormogta magában a fiú keserűen, és arra az életre gondolt, amit Magnus Bane villantott fel előtte az első találkozásukkor. Vagy legalábbis az első olyan találkozásukkor, amit Simon fel tudott idézni. – Kalandra fel, Simon! Mi lenne, ha az egész életed egyetlen hosszú, gyötrelmes tesióra lenne, Simon?

– Ecsém, te már megint magadban beszélsz. – George Lovelace, Simon szobatársa egyetlen hű barátja húzta fel magát mellé. – Nem bírod már tartani magad?

– Magammal beszélek, nem kis zöld emberkéekkel – tisztázta Simon. – Amikor utoljára csekkoltam, még épeszű voltam.

– Nem, úgy értem... – George a fejével Simon izzadó ujjai felé intett, amik elfehéredve küszködtek, hogy elbírják a fiú súlyát. – Bírod még tartani magad?

– Ó! Ja, igen, minden szupi – felelte Simon. – Csak adok nektek egy kis előnyt. Arra jutottam, hogy a csatába is mindig a piros egyenruhások mennek először.

George összeráncolta a homlokát.

– A piros egyenruhások? De hát a mi ruhánk fekete.

– Nem, a piros egyenruhások. Az ágyútöltelek. Mint a *Star Trek*ben. Fogalmad sincs, miről... – Simon felsóhajtott George üres tekintetét látva. Szobatársa ugyan egy isten háta mögötti skót vidéken nőtt fel, de azért ott sem kábeltévé meg internet nélkül

telt a gyerekkora. Amennyire Simon meg tudta állapítani, a problémát inkább az jelentette, hogy Lovelace-ék a tévében kizárólag focit néztek, a wifit pedig jóformán csak arra használták, hogy utána nézzenek a Dundee United statisztikáinak, meg néha birkaeledelt vásároljanak nagy tételben. – Felejtsd el. Semmi gond, odafent találkozunk.

George vállat vont, és folytatta a mászást. Simon barna bőrű, izmos, modellalkatú szobatársa után nézett, amint az olyan könnyedén fogott át egyik műanyag kapaszkodóról a másikra, mintha a Pókember lenne. Nevetséges volt: George ereiben még csak nem is nephilimek vére folyt. Árnyvadászcsaládja úgy fogadta örökbe, ami azt jelentette, hogy éppen olyan mondén volt, mint Simon. Kivéve, hogy a legtöbb itteni mondénhoz hasonlóan – és Simon szöges ellentétéként – az emberi faj szinte tökéletes példányának hatott. Gyomorforogatóan sportos, ügyes, erős és fürge volt, annyira közel állt az árnyvadászokhoz, amennyire az angyal vére nélkül ez egyáltalán lehetséges. A gimiben az ilyet izomgyűnnek hívták.

Az Árnyvadász Akadémián jó pár olyan dolog hiányzott, ami nélkül korábban Simon el sem tudta volna képzelni az életét: számítógépek, zene, képregények, hideg-meleg folyó víz. Az elmúlt pár hónapban nagyjából megszokta a helyzetet, mégis akadt valami, aminek a hiányát egyszerűen képtelen volt feldolgozni.

Az Árnyvadász Akadémián nem voltak kockák.

Simon anyja egyszer azt mondta, hogy zsidónak azért különösen jó lenni, mert ha az ember bárhol a világon belép egy

zsinagógába, máris otthon érezheti magát, legyen bár Indiában, Brazíliában vagy Új-Zélandon. Sőt, akár a Marson is, ha hinni lehet a *Sálom, úrhajós!* című házi készítésű képregénynek, ami Simon harmadikos héberóráinak csúcspontját jelentette. A zsidók szerte a világon ugyanazon a nyelven imádkoztak, ugyanazokat a dalokat énekeltek ugyanazzal a szöveggel. Simon anyja (aki, jegyezzük meg, az államot sem igen hagyta el, nemhogy az országot) arról győzködte a fiát, hogy amíg talál embereket, akik a lelke nyelvét beszélik, soha nem lesz magányos.

És mint kiderült, igaza lett. Amíg Simon talált embereket, akik az ő nyelvét beszélték – a *Dungeons & Dragons*, a *World of Warcraft*, a *Star Trek* meg a manga és a *Han lőtt először*-féle számokat előadó indie-rock-zenekarok nyelvét –, addig úgy érezte, hogy barátok között van.

Viszont ezek az Akadémiára járó árnyvadászok? A legtöbben feltehetőleg azt hitték, hogy a manga valamiféle démoni lábgomba. Simon megtett minden tőle telhetőt, hogy kitanítsa őket az élet fontos dolgait illetően, de George meg a hozzá hasonlók nagyjából annyira bizonyultak tehetségesnek a tizenkét oldalú kocka kezelésében, mint Simon a... nos, bármiben, ami összetettebb tevékenység volt, mint a járás közbeni rágózás.

Ahogy Jon előre megjósolta, Simon ért fel utoljára a fal tetejére. Mire a többiek felkapaszkodtak, megütötték a kis harangot oda-fent, aztán kötélen visszaeszkedtek a földre, Simon még csak úgy tízméternyi magasra jutott. Amikor legutóbb ugyanez történt, a szadizmus terén lenyűgöző jártassággal rendelkező Scarsbury az

egész osztállyal végignézte, ahogy Simon rettenetes kínok közepe felküzdte magát a harangig. Az edző ezúttal megkönyörült rajta, és rövid úton véget vetett a szenvedéseinek.

– Elég! – kiáltotta, és összezsapta a kezét. Simonnak eszébe jutott, hogy talán létezik rúnás síp, és hogy ha igen, akkor vesz egyet Scarsburynek karácsonyra. – Lewis, kímélj meg mindannyiunkat, és gyere le onnan! A többieknek irány a fegyverszoba, mindenki válasszon magának egy kardot, aztán álljatok fel párban! – Vasmarka összezáródott Simon válla körül. – Ne olyan gyorsan, hős! Te itt maradsz.

Simon azt hitte, ennyi volt, eljött a pillanat, amikor reménytelen jelene végleg elfeledteti hősiek múltját, és kirúgják az iskolából. Csakhogy aztán Scarsbury kiáltott még pár nevet – Lovelace, Cartwright, Beauvale, Mendoza –, leginkább árnyvadászokét, méghozzá közülük is a legjobb diákokét, úgyhogy a fiú megnyugodott valamelyest. Akármi is volt Scarsbury mondanivalója, nem lehetett annyira szörnyű, ha Jon Cartwrightnak, a benyulás világbajnokának is szánta.

– Üljetek le! – mennydörögte a férfi.

Leültek.

– Azért vagytok itt, mert benneteket találtunk az Akadémia húsz legígéretesebb diákjának – folytatta Scarsbury, majd kivárt, hogy mindenki megemészthesse a dicséretet. A legtöbben ragyogtak a boldogságtól. Simon legszívesebben felszívódott volna. Inkább a tizenkilenc legígéretesebb diák, meg egy, aki még mindig a múltbéli dicsőség fárvizén lavíroz. Úgy érezte magát,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mint nyolcéves korában, amikor az anyja addig erőszakoskodott a baseballledzőjével, amíg az végül engedte, hogy ő is megpróbálkozzon az ütéssel. – Van egy alvilágink, aki megszegte a törvényt, ezért gatyába kell ráznunk – folytatta a férfi. – A felsőbb hatalmak úgy döntöttek, itt a tökéletes alkalom, hogy a fiúkból végre férfiak legyenek.

Marisol Rojas Garza, egy vézna tizenhárom éves mondén, aki az arckifejezéséből ítélve legszívesebben mindenkinek szétrúgta volna a seggét, hangosan megköszöri a torkát.

– Ööö... a lányokból meg nők – tisztázta Scarsbury nem épp lelkesen.

Mormogás futott végig a diákok között, az izgatottság riadalommal keveredett. Senki nem számított valódi küldetésre ilyen hamar. Simon háta mögött Jon ásítást tettetett.

– Uncsi. Egy törvénszegő alvilágit álmomban is meg tudnék ölni.

Simonnak, aki valóban ölt törvénszegő alvilágiakat álmában, sőt rémisztő csápos démonokat, sötét árnyvadászokat és mindenféle rémisztő szörnyetegeket is, nem támadt kedve ásítani. Közelebb állt hozzá, hogy elhányja magát.

George felemelte a kezét.

– Tanár úr, néhányan még... – Nyelt egyet, és Simonnak nem először támadt az a benyomása, hogy a fiú megbánta az őszinteségét. Az Akadémia sokkal nyugodtabb hely volt, ha az ember az elit árnyvadász kurzusra járt, és nemcsak azért, mert az elitnek nem kellett az alagsorban aludnia. – ...mondénok vagyunk.